

РЕШЕНИЕ

№ 1916

гр. София, 16.03.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 36 състав,
в публично заседание на 19.12.2019 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Наташа Николова

при участието на секретаря Виктория Вълчанова, като разгледа дело номер **7556** по описа за **2018** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, във връзка с чл. 118, ал. 1 от КСО.

Образувано е по жалба на З. Р. Г. и Й. С. Г., в качеството им на наследници на С. И. Г. срещу Решение № 1040-21-288/14.06.2018 г. на директора на ТП на НОИ-С. град, потвърждаващо Разпореждане № 20761/09.11.2017 г. на длъжностното лице по чл. 60, ал. 1 от КСО, с което злополуката, станала със С. И. Г. на 06.02.2017 г. не се приема за трудова.

В жалбите е посочено, че оспореното решение е издадено в нарушение на материалния и процесуалния закон, както и че същото не съответства на целта на закона. Моли се оспореното решение да бъде отменено, както и потвърденото с него разпореждане, като преписката бъде върната на административния орган за ново произнасяне.

В съдебно заседание жалбоподателите З. Р. Г. и Й. С. Г. се представляват от адв. П., която моли жалбите да бъдат уважени, като преписката бъде върната на административния орган със задължителни указания. Претендира разности. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение на процесуалния представител на заинтересованата страна.

Ответникът – директорът на ТП на НОИ-С. град – в съдебно заседание се представлява от юрк. В., която оспорва подадената жалба. Моли същата да бъде отхвърлена като неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Заинтересованата страна – [фирма] – в съдебно заседание се представлява от адв. Д. и адв. П., които оспорват двете жалби. Претендират разноски в производството. Правят възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение на процесуалния представител на жалбоподателите.

Административен съд София – град, III отделение, 36 състав, след като взе предвид наведените от страните доводи и се запозна със приетите по делото писмени доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

Съгласно чл. 57, ал. 2 от КСО З. Г., като наследник на С. Г., е представила в ТП на НОИ-С. град декларация за трудова злополука с вх. № 497/15.05.2017 г.

С оглед декларираните обстоятелства и приложените обяснения и документи, се твърди, че декларираната злополука е претърпява от лицето, във връзка с работата му като „шофьор товарен автомобил-международен транспорт“ при [фирма].

Установено е, че в периода 01.02.2017-16.02.2017 г. С. Г. е бил в командировка със задача „транспорт и доставка на стоки“ по маршрут България-Полша-България. В деня преди злополуката – 05.02.2017 г., той е управлявал товарен автомобил марка „ДАФ“ с рег. [рег.номер на МПС] с полуремарке марка „К.“ с рег. [рег.номер на МПС], като осъществявал превоз по маршрута С.-Борш.

От становището на Е. К. – управител на [фирма], е видно, че на 05.02.2017 г. е разговаряла със служителя С. Г., като се е уверила, че същия е спрял за редовна почивка на паркинг в Румъния. На 06.02.2017 г. към обяд, Е. К., проверявайки GPS системата на камиона, установила, че превозното средство не се движило, а продължавало да стои на паркинга.

От обясненията на И. П. В., шофьор към фирма „SL логистика“, който бил в района на паркинга, е видно, че когато отворил вратата на кабината, намерил пострадало лице, паднало вътре в безпомощно състояние. Според него, С. Г. е бил парализиран и е можел само да мига с очи. Пострадалият бил откаран с линейка в болнично заведение за лечение в [населено място], Румъния.

Съгласно представеното медицинско свидетелство за установяване на смърт № 41/11.02.2017 г. от Окръжен институт по съдебна медицина [населено място], Румъния, диагнозата на С. Г. е „токсично септично състояние, причинено от некроза на левия крак, изгаряне втора-трета степен на торса и на левия долен крайник чрез излъчена топлина, малкомозъчен инсулт“.

Видно от представения с вх. № 5101-21-497#2/11.07.2017 г. медицински документ „Билет за излизане от болница“ от 11.02.2017 г. от Окръжна клинична болница за спешна помощ [населено място], Румъния, диагнозата на лицето при изписване е „десен масивен мозъчен инсулт АСМ, лява химиплегия, възпаление на левия крак и стъпало от III степен, остра чернодробна недостатъчност, остра бъбречна недостатъчност, септично състояние, топлинно изгаряне от II степен на лявото бедро, таз и хълбок, бронхопневмония, мозъчна смърт, спиране на сърцето, остра дихателна недостатъчност, кома на множествена етиология“.

На основание чл. 60, ал. 2 от КСО, във връзка с чл. 72 от НМЕ/2017 г., длъжностното лице по чл. 60, ал. 1 от КСО е изискало от ТЕЛК за се произнесе относно наличие на причинна връзка между нетравматичното увреждане и настъпилата смърт, с оглед преценка дали е трудова злополука. Със Заповед № 142/17.08.2017 г. производството по квалифициране на злополуката е спряно до произнасянето на ТЕЛК.

Съгласно ЕР № 2132/12.09.2017 г. на Първи състав на ТЕЛК към [фирма], след

анализ на наличната документация ТЕЛК не приема причинна връзка по повод трудова злополука, тъй като лицето е починало в следствие на заболяване масивен мозъчен инсулт в басейна на дясно средно-мозъчна артерия, остра бъбречна недостатъчност, остра дихателна недостатъчност.

С Разпореждане № 20761/09.11.2017 г. длъжностното лице по чл. 60, ал. 1 от КСО не е приело за трудова злополука настъпилото здравословно увреждане /мозъчен инсулт/ на С. И. Г. на 06.02.2017 г., като в мотивите е посочено, че не е налице причинно-следствена връзка. Същото е оспорено по административен ред от З. Г..

ЕР на ТЕЛК е оспорено от З. Г., в качеството ѝ на наследник на починалото лице, като е взето ЕР № 0429/13.04.2018 г., с което е отменено частично ЕР № 2132/12.09.2017 г. на ТЕЛК, като не се произнася по причинна връзка, тъй като не е налице протокол от аутопсия.

По подадената жалба срещу Разпореждане № 20761/09.11.2017 г. е издадено Решение № 1040-21-288/14.06.2018 г. на директора на ТП на НОИ-С. град, с което разпореждането е потвърдено.

Административен съд София – град, III отделение, 36 състав след преценка на събраните по делото доказателства поотделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

Жалбите са подадени в предвидения в чл. 118, ал. 1 от КСО 14 - дневен преклузивен срок, изхождат от надлежни страни – адресати на обжалвания административен акт, имащи правен интерес от обжалване, поради което се явяват процесуално допустими.

Разгледани по същество жалбите са основателни.

Оспореното решение е издадено от компетентен орган по чл. 117, ал. 1 от КСО. Потвърденото с него разпореждане също е издадено от компетентен орган по чл. 60, ал. 1 от КСО. Същите са издадени в законоустановената писмена форма и отговарят на изискванията на чл. 59 от АПК - съдържат фактическите и правни основания, послужили за издаването им.

Легалното определение за „трудова злополука“ като осигурен социален риск е дадено с чл. 55, ал. 1 от КСО, където е посочено, че това е всяко внезапно увреждане на здравето, станало през време и във връзка или по повод на извършваната работа, както и при всяка работа, извършена в интерес на предприятието, когато е причинило временна неработоспособност, трайно намалена работоспособност или смърт. Законодателят изисква за да бъде приета настъпилата злополука за трудова едновременно да са налице конститутивните елементи на разпоредбата, а именно:

1. Внезапно увреждане на здравето - внезапно, външно неочаквано и непредвидено, еднократно и пряко въздействие върху човешкия организъм, което накърнява телесната цялост и нарушава нормалното функциониране на органите на човешкото тяло;

2. Наличието на функционална зависимост между настъпилото увреждане и извършваната от лицето работа, като по смисъла на разпоредбата увреждането трябва да е претърпяно „през време и във връзка с извършваната работа“, „по повод на работата“, или при „всяка работа, извършвана в интерес на предприятието“, неблагоприятен резултат от увреждането - за трудова злополука се приема само това внезапно здравословно увреждане, което е причинило временна или трайна неработоспособност или смърт;

3. Причинна връзка - такава е налице когато неблагоприятния резултат /неработоспособността, респ. смъртта/ е пряко следствие от внезапното увреждането

на здравето, а не на други обстоятелства.

Между страните не е спорно, че С. Г. е бил осигурено лице. Не е спорно и че увреждането, причинило смъртта му е настъпило в служебния автомобил, с който той е осъществявал възложения му превоз, т. е по време на извършваната работа.

Първият елемент от определението по чл. 55, ал. 1 от КСО на трудовата злополука е внезапното увреждане на здравето, което може да бъде травматично (причинено от външно, обикновено физическо въздействие върху тялото и организма) и нетравматично. Според §1, т. 3 от Допълнителните разпоредби на наредбата за медицинската експертиза нетравматичното увреждане е болест в резултат на различни причини извън травма (инфаркти, инсулти, душевни болести, атеросклероза, високо кръвно налягане, диабет и др.). Видно от административната преписка и медицинската документация, съдържаща се в нея, е налице внезапно увреждане на здравето на жалбоподателя.

В проведеното административно производство са допуснати съществени процесуални нарушения при установяването на функционалната зависимост между настъпилото увреждане и извършваната работа, както и на причинно-следствената връзка между внезапното увреждане на здравето на жалбоподателя и настъпилата смърт. Не е изпълнено изискването на чл. 35 от АПК административният акт да се издава след изясняване на всички относими факти за случая.

При издаването на разпореждането от длъжностното лице по чл. 60, ал. 1 от КСО, както и на потвърждаващото го решение на директора на ТП на НОИ-С. град, е обсъдено само нетравматичното увреждане на пострадалото лице, въпреки че в подадената декларация за трудова злополука е посочено, че злополуката е по чл. 55, ал. 1 от КСО, като вида на уврежданията е изгаряния II – III степен, а увредените части на тялото са торсът и левият долен крайник. В представеното медицинско удостоверение за констатиране на смърт № 41/11.02.2017 г., издадените румънски медицински органи, са посочени причини за смъртта, както следва: директна (непосредствена) причина, болест или болестно състояние, което директно е причинило смъртта – септично токсично състояние; предшестващи причини, междинни болестни състояния, които се довели до състоянието, посочено по-горе – некроза на левия крак; първоначално болестно състояние, което е отключило изброените състояния и което представлява определящата причина – изгаряния II – III степен торс и долен ляв крайник и инсулт на малкия мозък. Това удостоверение е описано в издаденото решение от директора на ТП на НОИ-С. град, но не са обсъдени всички констатации, относно болестното състояние, причинило смъртта, а именно административният орган не е взел предвид, че освен мозъчен инсулт са били налице и изгаряния от II – III степен, които също са посочени като болестно състояние, което е определяща причина за смъртта. В решението са изложени мотиви само относно нетравматичното увреждане на лицето – мозъчен инсулт. Тази непълнота при анализа на фактите не дава възможност да бъде направена точна преценка дали е налице трудова злополука.

Органът по чл. 60, ал. 1 от КСО, както и директорът на ТП на НОИ-С. град са нарушили и на принципа на служебното начало, установен с чл. 9 от АПК. Според чл. 9, ал. 2 от АПК, административният орган събира всички необходими доказателства и когато няма искане от заинтересованите лица. В случая, това законово задължение не е изпълнено.

В хода на съдебното производство е представен и приет като доказателство по делото

отчет за съдебно-медицинска некропична експертиза, в който е посочено, че на лицето е извършена аутопсия, при която е установено, че смъртта на същото е насилствена и се дължи на токсично-септично състояние, резултат от изгаряния II и III степен на тялото и крайниците след изхимичен инсулт. Посочено е, че между уврежданията и смъртта на лицето има пряка причинно-следствена връзка. Доколкото този отчет е официален документ, издаден от компетентните медицински органи в Румъния, същият е следвало да бъде изискан още в хода на административното производство по служебен път, тъй като направените в него констатации са относими към преценката на получените увреждания на здравето и причинно-следствената връзка между тях и настъпилата в следствие смърт.

По отношение на материалната законосъобразност на оспореното решение и разпореждането, потвърдено с него, следва да се отбележи, че както длъжностното лице по чл. 60, ал. 1 от КСО, така и директорът на ТП на НОИ-С. град са приложили неправилно материалния закон.

Видно от административната преписка, органът по чл. 60, ал. 1 от КСО е приел, че се касае за нетравматично увреждане. На основание чл. 60, ал. 2 от КСО, съгласно която разпоредба при декларирана злополука по повод на нетравматично увреждане разпореждането по ал. 1 се издава въз основа на решението на органите, осъществяващи експертизата на работоспособността, е изискано от ТЕЛК да се произнесе относно наличието на причинно-следствена връзка между нетравматичното увреждане и настъпилата смърт, с оглед преценка дали е трудова злополука. Към момента на издаване на процесното разпореждане - 09.11.2017 г., не е бил налице влязъл в сила акт на органите на медицинската експертиза, тъй като издаденото решение от ТЕЛК е било оспорено пред НЕЛК. Произнасянето на НЕЛК е от 14.06.2018 г., поради което към момента на издаване на разпореждането от длъжностното лице по чл. 60, ал. 1 от КСО не е изяснено дали е причинно-следствена връзка между настъпилото увреждане и смъртта на лицето или не и издаденото разпореждане е незаконосъобразно, както и решението на директора на ТП на НОИ-С. град, с което същото е било потвърдено.

От друга страна, посоченото в разпореждането, както и в решението увреждане, а именно – мозъчен инсулт, налага извода, че е следвало да бъде приложен чл. 73, ал. 2 от НМЕ/2017 г., според който не се считат за внезапно увреждане на здравето по смисъла на чл. 55 КСО патологични състояния вследствие на заболяване от каквото и да е естество, включително епилепсия, хронична исхемична болест на сърцето (всички клинични форми, включително миокарден инфаркт), мозъчен инсулт, захарен диабет, атеросклероза, високо кръвно налягане, душевни болести. Приемайки, че се касае за нетравматично увреждане – мозъчен инсулт, органът по чл. 60, ал. 1 от КСО е следвало да се произнесе прилагайки тази разпоредба, без да изисква произнасяне от ТЕЛК относно причинно-следствената връзка на внезапното увреждане на здравето и настъпилата смърт на жалбоподателя.

С оглед всичко изложено, съдът приема, че оспореното решение на директора на ТП на НОИ-С. град, както и потвърденото с него разпореждане, са незаконосъобразни и като такива следва да бъдат отменени, а преписката следва да бъде върната на административния орган – длъжностното лице по чл. 60, ал. 1 от КСО в ТП на НОИ-С. град, за ново произнасяне при спазване на дадените в настоящото решение указания по тълкуването и прилагането на закона.

При този изход на спора на основание чл. 143, ал. 1 от АПК, на жалбоподателите

следва да бъдат присъдени разноси в производството, съобразно представения договор за правна защита и съдействие, в размер на 1 200 лв., които са заплатени в брой. Възраженията на процесуалния представител на ответника, както и на процесуалния представител на заинтересованата страна за прекомерност, съдът намира за неоснователни. В Наредба № 1/09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения е предвиден минимумът на адвокатското възнаграждение, но не и негов максимум. Размерът на заплатения адвокатски хонорар е съответен на фактическата и правна сложност на делото. Предвид договорния характер на отношенията между клиент и адвокат, определящ и финансовите такива, съдът счита, че размерът на претендираните от жалбоподателите разноси не е прекомерен и ответникът следва да бъде осъден за заплати същите.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд-София град, III отделение, 3б състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалби на З. Р. Г. и Й. С. Г., в качеството им на наследници на С. И. Г. Решение № 1040-21-288/14.06.2018 г. на директора на ТП на НОИ-С. град, както и потвърденото с него Разпореждане № 20761/09.11.2017 г. на длъжностното лице по чл. 60, ал. 1 от КСО, с което злополуката, станала със С. И. Г. на 06.02.2017 г. не се приема за трудова.

ВРЪЩА преписката на длъжностното лице по чл. 60, ал. 1 от КСО за ново произнасяне при спазване на дадените в настоящото решение указания по тълкуването и прилагането на закона.

ОСЪЖДА ТП на НОИ-С. град да заплати на З. Р. Г. с ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място], [улица], и Й. С. Г. с ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място], [улица], сумата от 1 200 лв. /хиляда и двеста/, по 600 лв. /шестотин/ лв. за всеки от жалбоподателите, представляваща разноси в производството.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховният административен съд в 14 - дневен срок от съобщаването на страните за неговото изготвяне.

СЪДИЯ: